

maa fordræs. Dette vil nu ogsaa blive indlysende, naar man gennemgaaer de statistiske Oplysninger om Sparekasserne, jfr. navnlig de seneste i „Statistiske Meddelelser“ andet Bind, for 1864, Pag. 209 ff. Det fremgaaer nemlig vel heraf, at af de 60 Sparekasser i Kongeriget, hvorom der findes Oplysninger, svare de 28 en Rente af 4 pCt.; men af disse 28 vil der neppe kunne være Spørgsmaal om mere end i det Højeste 13; thi kun dette Antal har et saadant Beløb af Interessenters Indskud, som vistnok maatte være det mindste, der kunde fordræs, nemlig $\frac{1}{4}$ Million Rd., hvorimod de 15 andre sjævnere sig tildeels endogsaa meget langt deraf. Det staaer nu vistnok til at befrygte, at det Fortrin, der saaledes gaves et ringe Antal Sparekasser, let vilde kunne hos Publicum vække en Mistillid til de andre, blandt hvilke findes mange, der høre til Landets respectable Pengeinstituter (men som ikke svare 4 pCt.), og der ved at bibringe disse en uforstøbt og beklagelig Svækkelse. Dernæst maa man gjøre opmærksom paa, at de 13 Sparekasser, om hvilke der, som bemærket, vistnok ene vil blive Spørgsmaal, langtfra alle ere ligelig forbeholdt over hele Landet; thi de 9 findes i Sjælland, 1 paa Folland, 1 paa Falster, ingen i Thyen og kun 2 (Veile og Horsens) i Sylland. Foruden at det nu paa Grund heraf, ingenlunde, som Mindretallet synes, at forudsætte, vil blive Tilfældet, at længere Forsendelser af Penge — baade Capitaler og Renter — ville kunne undgaaes; maa derhos nogle af Fleertallets Medlemmer fremhæve, at Mindretallets Forslag af samme Grund heller ikke vil fyldestgøre det Formaal, som man efter den Udvikling, Forholdene faktisk have taget, ikke aldeles bør see bort fra, at Midlerne nogenlunde ligelig komme, de enkelte Egne til gode i det Forhold, i hvilket de hære bibraget dertil.

— Af de anførte Grunde har Fleertallet ikke kunnet tiltræde Mindretallets Forslag, men har troet, at Vibeholdelsen af Overformynderiinstitutionen vil afgive større Sikkerhed for de Umvundne. Forsaavidt Mindretallet har indvendt herimod, at der, som Erfaringen godtgør, ingenlunde ved en saadan Bestyrelse opnaaes Sikkerhed mod Tab for de Umvundne,

da skal dette vel ikke nægtes, men de els troer man, at der ved de hyderligere Garantier, der ere søgte tilveiebragte for Taxationernes Paalidelighed (Lovudkastets § 7 og de dertil sig sluttende Forslag), og navnlig ved det større Kjendskab til Panternes Værdi, som man gennem de locale Raanebestyrelser (Forslag Nr. 48) stræber at tilføre Overformynderibestyrelsen, vil i Fremtiden vindes større Sikkerhed; end hidtil har været Tilfældet, ligesom paa den anden Side den stærke Control, der paatænkes indbragt gennem en daglig Revision, vil afgive Betryggelse mod Misligheder, de els frembyder den foreslaaede Indførelse af Massesforvaltning og Oprettelse af Reserveresond Midlerne til at hæfte de Tab, som endda maatte lides; hvortil endnu kommer den foreslaaede subsidiaire Garantifra Statskassens Side, som det dog tør haabes, at der i alt Fald kun i de første Aar (indtil Revisionen er dannet) vilde kunne være Spørgsmaal om i Gjerningen at paakalde.

Der er imidlertid Dese af de Umvundnes Formue, med Hensyn til hvilke ogsaa Fleertallet erkjender, at ikke blot Overformynderiets Bestyrelse vil kunne anvendes, men at endog en mere betryggende Forvaltning vil kunne tilveiebringes paa anden Maade. Dette er navnlig Tilfældet med de Midler, der i Medfør af Bestemmelserne i Rescript af 7de Februar 1794 § 2, Placat af 19de August 1823 og 13de April 1824, jfr. Forordningen af 7de Juni 1827 § 5, ere, som det almindelig kaldes, sikrede ved thinglaest Skifteextract. Som bekendt bestaaer dette Forhold dert, at det er tilladt dem, der skifte med deres umvundne Børn, Børnebørn eller Stedbørn, at give disse Ubleg for deres Arv i Voets Ase og faste Gods, naar det findes, at Forældrene ikke kunne give bedre Sikkerhed, og at Børnene ere bedre kjente med at lade deres Arv indestaae i Voet med denne Sikkerhed, end atvinge Forældrene til Realisation. Oprindelig har dette Forhold vistnok nærmest været tænkt ordnet saaledes, at Børnene fik Eiendomsret over Voets Eiendele eller en Deel deraf, og Forældrene kun Besiddelsen, men senere, navnlig efter Resol. 17de April 1821 § 6, har det i Praxis udviklet sig saaledes, at Forældrene opfattes som Eiere af Voet, og Børnene erholde en Panteret i dette